

[Chr. Christiansen.]

missionen at gribe spørgsmålet an fra en helt ny side og opnå enstemighed om den nye affattelse af § 7 og dermed en mere tidssvarende ordning af det gamle ålegårdsproblem.

Det nye forslag til § 7, som altså oprindeligt var med i forslaget til saltvandsfiskeriloven, da den første gang blev fremsat i det andet høje ting, fastlægger nemlig nærmere bestemmelser for, hvad man i grunden kan betegne som en ålegård, og disse bestemmelser og retningslinier er bygget på erfaringer og kendelser, der er afsagt af ålegårdsnævnene gennem en række af år. Ved at følge den linie med en virkelig udformning af, hvad der er ålegård, kunne man undgå de almindelige fortolkninger af ålegårdens udseende og indretning. Man kunne vel ikke dermed regne med, at alle tvistigheder om dette spørgsmål ville være forbi, men skulle sådanne opstå imellem ålegårdsejere og andre, kunne man altså for fremtiden lade disse tvistigheder afgøre af domstolene, akkurat på samme måde som andre tvistigheder borgerne imellem i et demokratisk land må afgøres.

Den højtærede fiskeriminister udtalte ved fremsættelse her i tinget, at han var betænkelig ved at tage ansvaret for at forelægge den nye § 7, væsentligt fordi den var af indgribende betydning for forholdet mellem indehaverne af ålegårdsrettigheder og fiskerne.

I landstinget meddelte den højtærede fiskeriminister dog, at kammeradvokaten havde udtalt, at den nye ordlyd af § 7 ikke efter hans mening kunne afstedkomme erstatningskrav overfor staten fra ålegårdsejernes side. Jeg kunne meget ønske at stifte nærmere bekendtskab med den skrivelse, som kammeradvokaten har tilsendt ministeriet om dette meget vigtige spørgsmål, og jeg regner med, at vi enten kan få en redegørelse for den her i tinget eller i det udvalg, som jeg agter at foreslå nedsat, når denne forhandling er sluttet.

Jeg finder det iøvrigt uheldigt, at ålegårdsnævnene stadigvæk vil findes, når man bevarer den gamle § 7, da jeg må anse disse nævn for at være ganske uden betydning.

Jeg har med stor interesse læst nogle udtalelser, som den højtærede justitsminister har fremsat i sommer om sikring af grundlovens frihedsgoder og om, at man skal undgå, at administrationsgrene træder i stedet for domstolene. Må jeg tillade mig at spørge den højtærede fiskeriminister: Har justitsministeren haft lejlighed til at udtale sig om ålegårdsproblemet og fremsætte sin mening om den nye affattelse af § 7, som kommissionen i sin tid nåede frem til? Det

ville interessere at høre, hvad justitsministeriet mener om en sag som denne, men også dette spørgsmål må vi jo kunne vende tilbage til, eventuelt i det kommende udvalg.

Der er efter min mening så meget mere grund til at nære betænkelighed ved at bevare den gamle § 7, ved at ålegårdsnævnene og ålegårdsovernævnet fortsat skal bestå, når man bemærker sig højesteretsdommen af 4. maj 1951 angående en ålegårdssag. Jeg anmoder den højtærede formand om tilfaldelse til et par citater nu og senere. Der står i den nævnte dom fra Højesteret følgende bemærkning:

„Seks dommere tiltræder, at bestemmelserne i saltvandsfiskerilovens § 7, stk. 9 og 10, ikke udelukker domstolene fra at afgøre, om et fiskeredskab falder ind under den i lovens § 7, stk. 2, indeholdte bestemmelse af en ålegård.“

Mon ikke denne dom i virkeligheden fortæller både regering og rigsdag, at hele dette spørgsmål nu er kommet ind i en skure, som er ganske uholdbar, og, synes jeg, beviser, at kommissionen så rigtigt, da den i sin tid søgte at løse spørgsmålet om ålegårdsretten ved den nye § 7, som altså desværre er tabt undervejs fra landstinget hertil.

Jeg vil udtale ønsket om, at dette spørgsmål ikke med dette forslag er færdigbehandlet, da jeg anser det for at være et overordentlig vigtigt problem både for fiskeriet og for vor parlamentariske lovgivning.

I lovforslaget om ferskvandsfiskeri er der i § 17 en fredningsbestemmelse om gedder, som landstinget har behandlet, og denne behandling endte — såvidt jeg forstår — med en kompromisløsning. Af en henvendelse, jeg har fået fra de fiskere, der driver fiskeri i Præstø fjord, forstår jeg, at man ikke er så ubetinget tilfreds med den udformning, paragraffen har fået. Jeg ved naturligvis meget vel, at der om fredningsbestemmelser kan være forskellige meninger, og at det er nødvendigt at frede for at forhindre overfiskning og også for at begrænse et eventuelt rov fiskeri, men jeg finder det rimeligt og naturligt, at vi i et udvalg får lov til at se lidt nærmere på spørgsmålet om geddefredningen; der kan jo så samtidig blive lejlighed for fiskerne til selv at møde i udvalget og fremkomme med deres synspunkter.

Jeg har bemærket mig, at den højtærede fiskeriminister har sat en undersøgelse i gang angående de særlige ferskvandsfiskerirettigheder i Sønderjylland, og jeg synes, det er rimeligt, at disse forhold bliver gjort til genstand for en nærmere undersøgelse.

Jeg er også helt enig i de synspunkter,